

Tömeges tömegközlekedés

Minap a hozzánk legközelebb eső buszmegállóba siettem, és fel akartam szállni arra a buszra, amivel iskolába szoktam járni. De ez éppen hogy sikerült, mivel a szokásos csuklós jármű helyett egy rövidet küldtek, pedig a nagyobb méretűre is alig férnek fel az utasok. Rendszeresen a lépcsőn állnak már olyankor, ami jó hely, ha nem annyira sűrű a tömeg, hogy letolják az embert minden egyes megállóban.

Megállt a busz a megállóban, és kinyíltak az ajtók- szinte feleslegesen: talán 3-4 ember tudott még felszállni azon a 3 kicsiny ajtócskán... én a szerencsésebbek közé tartoztam, vagy éppen nem, már magam sem tudom...szóval feljutottam a buszra. A következő megállóig kiskirálynak érezhettem magamat, egy fél lépcső az enyém volt, de akkor leszálltak volna beljebből, ezért leengedtem őket. Amikor visszaszálltam, nem túl jó helyre kerültem: a korlát/kapaszkodó és a nyitott ajtó közötti részbe, ahonnan nem igazán tudtam szabadulni.

Talán ez egyéni probléma volt, ám a helyzetemből adódóan kissé kellemetlenül kezdtem érezni magamat, illetve kezdett fülledt lenni a levegő, ezért gondoltam egyet, és mivel elértem az ablak „nyitókáját” (azt is csak egy kézzel...a másik kezemmel kapaszkodni igyekeztem), megpróbáltam félretolni. A kísérletem sikertelenül végződött, és még rosszálló pillantásokat is kaptam. Azzal a bizonyos „mit szerencsétlenkedik ez” nézéssel tekintettek rám többen is. Ezután átadtam magam a kába melegnek, és próbáltam szép dolgokra gondolni, vagyis nem figyelni a felháborodott nénik beszélgetésére, illetve azt képzelni, hogy valójában kellemes és friss szellő áramlik be. Az út további részét ezzel a tudattal tettem meg, és sikeresen meg is érkeztem a célomhoz.

Aznap hazafelé menet már nem volt olyan problémám, hogy elviselhetetlenül sok ember akart ugyanazzal a busszal utazni, amelyre én is „pályáztam”, ám volt egy utas, akivel nem szívesen utazna együtt senki. A férfi igen erősen ittas állapotban volt, megállt tőlem olyan 2-2, 5 méterre, és erősen büzlött az aznap déli féldeciseitől. Úgy sejtem, nem kevés lehetett... A közelemben volt az ablak, ám azt nem lehetett eltolni, még kilincse (vagy kis kallantyúja) sem volt! Pedig ez a busz nem a régi fajta kék-sárga típus volt. Szerencsére útitársunk nem sokat utazott, de miután leszállt is érezni lehetett, hogy arra járt...

Néha egy valódi raliversenyzőt is a busz volánjához engedhetnek, mert olyan gyorsításokat és fékezéseket tud végbevinni, hogy még az ülve utazók is dülöngélnek, az állók pedig egyenesen táncolnak. Nekem ezzel semmi bajom, legalább felébreszt a reggeli buszozás, de ha egy öreg néni utazik a járművön, szegény nem biztos, hogy hasonló véleménnyel van róla... szerencsére az ilyen esetek azért elég ritkák.

Ám van még egy dolog, amit nem tudok szó nélkül hagyni, az pedig a mocsok! Minden egyes buszon ki van matricázva az, amit a jókedvű polgárok összefirkálnak, mi szerint az „Álló utasok kapaszkodjanak!”. De kérem szépen, hova? Képzeljük el, szintén tele a busz, nincs más kapaszkodási hely, csak a székek korlátjait magasan összekötő vascső. Egyebet nem tehettem, hát megmarkoltam, s mivel akkor is egy versenyképes sofőr vezetett, igen erősen fékezett. Később érezni kezdtem, hogy valami a kezemen mintha poros lenne... Még ha csak poros lett volna. Ragadós, szürke, büdös por volt, ami legalább 10 éve gyűlt azon a helyen. Így kapaszkodjon az ember...

Még él bennem egy kis remény, hogy ezek a negatívumok egyszer eltűnnek. Nagy szükség lenne arra, hogy az emberek a pénzükért megfelelő szolgáltatást kapjanak. Nem nagy dolgok kellenének: havonta egy takarítás és az ablakok megjavítása. Nekem már ennyi is elég lenne, és szerintem vannak még így néhányan.

Batári Anita 9. A
Ady Endre Gimnázium
Felkészítő tanár: Kluka Hajnalka

